

Oznanila

Župnija Dobropolje - Videm,
letnik 43

št. 26, 20. december 2015

Božič 2015

V SVETEM LETU BOŽJEGA USMILJENJA

Jezus je prišel na zemljo iz usmiljenja do človeške bednosti. Vsem ljudem želi podariti mir srca, kot so ga oznanjali angeli v božični noči.

Naj praznovanje božičnih skrivnosti v svetem letu Božjega usmiljenja prinese mir srca, ki temelji na dobrih odnosih z Bogom, vsemi ljudmi in samim seboj.

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV

Dragi sobratje duhovniki, redovnice, redovniki, bogoslovci, verniki in vsi ljudje dobre volje!

Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč; nad prebivalci v deželi smrtno sence je zasijala svetloba (Iz 9,1).

Ta stavek preroka Izaija je tako preprosto, a po drugi strani nosijo te besede v sebi osrednje sporočilo skrivnosti božičnega praznika. Misel preroka nam razodeva veliko resnico, da je Bog kot otrok po svojem Sinu stopil v naš svet in nas je po njem obsijala Božja slava (prim Lk 2,9).

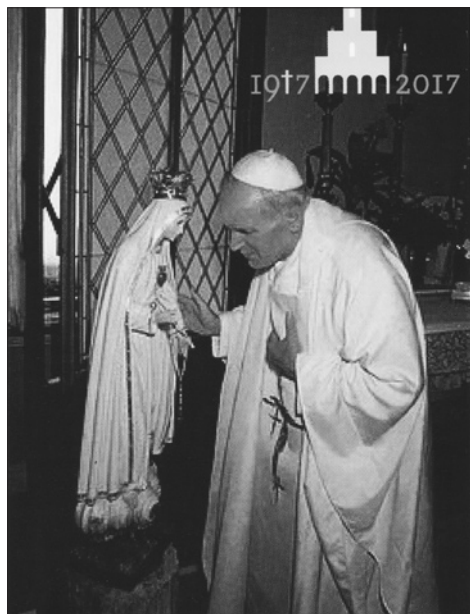
Božično skrivnost tako doživljamo kot vstopanje luči v naše življenje, ki je tolikokrat zaznamovano s sencami ali kdaj doživljamo tudi temo. Kako drugačen je prostor, ko ga osvetli luč. Tudi naše življenje je svetlo in lepše, ko vanj posije Božja Luč!

Smo v jubilejnem svetem letu usmiljenja, ki želi na poseben način poglobiti v nas Božje usmiljenje, ki se kaže predvsem v sklanjanju Boga k nam. Ljudje nikoli ne bi našli Boga, če ne bi on naredil prvega koraka in bi ne prišel med nas.

Želimo vam, da bi Luč, ki sije po Božjem Detetu, trajno sijala! Božje Dete nam pomaga preseči nas same, da smo sposobni živeti v ljubezni do vseh ljudi. Naj božična Luč radosti in miru zasije v nas, da bomo kot kresničke, sposobni svetiti v temi in kazati pot dobrote in ljubezni.

V novem letu 2016 vam želimo, da bi bili vaši dnevi zaznamovani z mirom, dobroto, ljubeznijo, medsebojnim razumevanjem... Tako bo z naših obrazov odseval dobrohotni Božji pogled.

Vaši škofje

ŽIVA ŽUPNIJA

Bil je ponedeljek, ko imamo navadno cel dan čaščenje Jezusa v kapeli. V moji uri od 11.00 do 12.00 sem ta ponedeljek Jezusu pripovedoval marsikaj, se mu zahvaljeval pa tudi tarnal in tožil. Nankrat pa sem začutil, kot da mi Jezus hoče povedati nekatere važne stvari.

»Razumem, da te skrbi in teži marsikaj, zato pa si pri meni, da ti pomagam in ti dajem moč. Vedno moraš moč iskati pri meni, saj sem zato prišel med vas, da vas tolažim in krepim. Skrbi te, ko je videti, da so mnogi postali za vero brezbrizni in zanjo nimajo nobenega časa, ko marsikdo kritizira tvoje delo, pozabljaš pa, da imaš ti v primeru z menoj zelo velike uspehe. Se ne spomniš žene, ki je pred nekaj dnevi prišla k tebi z darom in besedami, kako gre rada vsak dan v cerkev, kjer občuduje, kako je vse lepo urejeno, brez kakih napak in nerodnosti, si pozabil, kako si bil vesel, ko so otroci sami zbrali iz svojih prihrankov in prinesli, seveda po vzoru staršev, dar, da bodo lahko vedno rekli: tudi moj prispevek je v naši urejeni cerkvi. Dobro veš, s kako zavzetostjo se katehisti trudijo, da bi mlademu rodu pokazali lepoto in važnost življenja po veri, se ne spomniš, kako ŽPS zavzeto razpravlja in se trudi za živost župnije, kako se moške pripravljajo, da bodo delali jaslice, kako se mnogi zbirajo v najrazličnejših skupinah, da skupaj molijo,

se poglobljajo v veri in se trudijo, da bi bila župnija živa in učinkovita.«

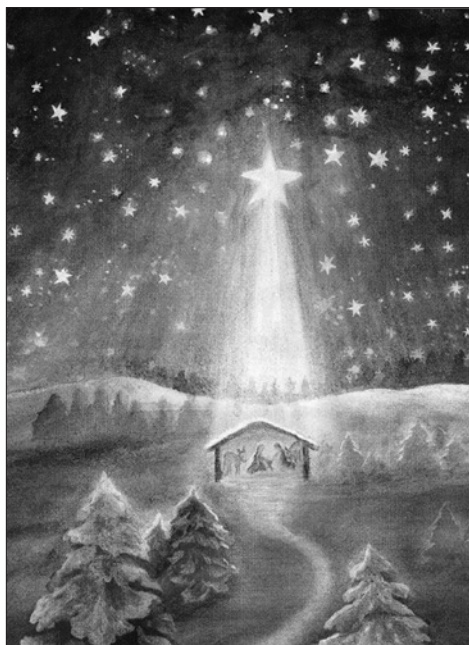
V srce mi je prihajal mir in tolažba, predvsem pa nepopisna hvaležnost. Hvaležnost, da poznam Jezusa in mu zaupam, pa tudi hvaležnost, da lahko živim in delam med mnogimi plemenitimi ljudmi.

Hotel sem vam to povedati pred temi božičnimi prazniki, ko bomo vsi doživljali Božjo ljubezen in ji skušali s hvaležnostjo slediti. Naj vam Bog povrne vso dobroto in napolni vaša srca z radostjo, ki jo samo on more dati.

BOŽIČNO PRAZNOVANJE V NAŠI ŽUPNIJI

Spovedovanje bo še vse večere do božiča, lahko pa spoved opravite tudi v Ljubljani, kjer skoraj cele dneve spovedujejo na Rakovniku, v stolnici in pri frančiškanih. Če bi še kdo želel duhovnika na dom, naj nas pokliče.

Božična devetdnevnica bo še vse večere. V nedeljo sprejmejo Marijo Ponikve, v ponedeljek Mala vas in Podgorica, v torek Predstruge in Podpeč, v sredo pa Videm.

Blagoslovljena voda za kropljenje na svete večere bo v četrtek pred župniščem.

Čiščenje veroučnih prostorov in župnišča bo v ponedeljek. Te prostore rabi cela

župnija in je prav, da so vsaj pred prazniki temeljito urejeni. Posebej vabljeni iz Bruhanje vasi in Podpeči. Vnaprej hvala.

Sveti večer, ki gane vsakega človeka, saj vsi nosimo Božjo sled, praznujte, kot vam narekuje vaše srce. Ob 17.00 je maša svetega večera. Te se udeleži izredno veliko ljudi, zlasti starejših in otrok, ki k polnočni sveti maši ne morejo. Navade, ki jih imamo za sveti večer, pa so vezane še posebej na dom in družino, kjer skupaj molimo, kropimo in pokadimo svoje domove. Ob vhodih v cerkev lahko tudi letos vzamete podobico, kjer je opisano to bogoslužje.

POLNOČNICA je v Ponikvah ob 22.00. Pred njo bodo mlajši pevci zapeli nekaj starejših pesmi in nas tako uvedli v sveto mašo. Prosili smo jih, da bi to ponovili tudi na Vidmu pred sveto mašo ob polnoči.

Na sveti dan so svete maše po ustaljenem redu. Večerna sveta maša je ob 16.00, ker gredo mnogi potem na Kamen vrh. Pri tej sveti maši poje zbor iz Ponikev, saj na sveti dan tam ni svete maše.

Vsako leto povabimo mladino, da gredo za praznike v oba naša domova in tam kaj zapojejo ter voščijo vsem oskrbovancem.

Blagoslov malih otrok bo na praznik svete družine po pol enajsti maši. Lepo bi bilo, da bi bila to res družinska maša z ljudskim petjem in petjem otroškega zbora ter sodelovanjem družin. Otroci

pa, kot Jezusovi posebni ljubljenci, naj prejmejo ta dan njegov poseben blagoslov.

Na novega leta dan imamo v naši župniji darovanje. Ko boste prinesli svoj dar k oltarju, vam bo župnik, v znak hvaležnosti za vse darove in pomoč, podaril praktično darilce – majhno lučko s ključem za voziček pri nabavi v trgovini. Lani je neka gospa rekla, da je to eno najbolj uporabnih daril.

MARIJA – OKNO UPANJA

Leta 2017 bo stoletnica fatimskih dogodkov. Za 100. obletnico so naši škofje zaprosili fatimsko svetišče, da bi Slovenijo ponovno obiskal milostni kip Marije Romarice. Med nami bo od 13. maja do 13. oktobra 2016. Škofje nas vabijo, da se po vzoru naših prednikov na ta obisk čim bolj pripravimo.

Pet prvih sobot bo najlepša priprava na Marijin prihod, in sicer od 2. januarja do 7. maja.

Davica Marija je ob prikazanju Luciji povedala, kako naj obhajamo 5 prvih sobot. Biti moramo v posvečujoči milosti, zato opravimo sveto spoved, prejmemo zadostilno obhajilo, zmolimo en del rožnega venca in 15 minut delamo družbo Marijinemu Srcu s premišljevanjem ene ali več skrivnosti rožnega venca.

V naši župniji bomo imeli to pobožnost skupaj že 1. soboto 2. januarja. Pričeli bomo ob pol osmih zjutraj z molitvijo rožnega venca, nato bo sveta maša in po njej 15-minutno čaščenje. Vse to bomo opravljali v kapeli, kjer imamo kip

Fatimske Marije. Prav lepo ste vabljeni v čim večjem številu.

»Papež Benedikt XVI. je leta 2010 v Fatimi dejal, da se je s prikazovanji Device Marije v Fatimi odprlo 'nebo kot okno upanja', ker je človek Bogu zaprl vrata. To 'okno upanja' je Mati Marija, kar izraža tudi izbrano geslo njenega romanja po Sloveniji v letu 2016: Marija – okno upanja«.

Trikraljevska akcija ima pri nas že pravo domovinsko pravico. Naši šolarji med prazniki oznanijo veselo vest o Jezusovem rojstvu po domovih, kjer jih sprejmejo, vi pa darujete nekaj denarja za misijone. To prinesejo na praznik treh kraljev k večerni maši in jih potem oddamo na misijonskem središču v Ljubljani. Tudi šolarji, ki cel advent zbirajo za lačne otroke, naj na ta praznik te darove prinesejo med mašo na oltar.

Čemu sveto leto usmiljenja?

Ivan Grandovec

Marjan je že pri dveh letih izgubil očeta v prometni nesreči. Ta dogodek je v njegovem življenju naredil velik pečat. Ob mami je rasel v majhni hiši ob robu vasi. V šoli se ni rinil v ospredje. Rajši je bil neopazen, čeprav ga je to v duši bolelo. Izučil se je za kovinarja in takoj našel zaposlitev. Njegova pot je bila le med službo in domom. Ker se je bal sprejeti odgovornosti za samostojno življenje, se je zapiral v svoj svet. Po mamini smrti je še bolj začutil osamljenost. Kadar ga je srečal kdo od sošolcev in mu hudomušno namignil, da ima dovolj let za poroko, je Marjan odgovoril: »Še uro pred smrtjo je za poroko prezgodaj.« V srcu pa je čutil drugače. Praznikov se je vedno bal. Ko so drugi hodili z družinami na sprehod, k maši, ko se je drugje čutilo pred Miklavžem otroško vznemirjenost, je bil močno nejevoljen. Otožnost ter misel, da nima nikogar, s komer bi izmenjal vsaj nekaj besed, sta ga iz dneva v dan bolj vznemirjali.

Odločil se je, da proda avtomobil, saj je z njim le strošek. V službo je začel hoditi z avtobusom. Ko se je vračal domov, je po-

gosto srečeval otroke. Pomislil je: Kako bi se prikupil otrokom, da bi vsaj oni imeli lep spomin na mene. Prešeren jim je dajal fige. No, tega verjetno danes ne more deliti, saj se bo kdo spotaknil ob higieno. Mandarin tudi ne more nositi po žepih, zato se je odločil, da bo dajal otrokom bonbone. Tako je imel običajno v žepu zavojček. Ko je bonbone sprva ponudil otrokom, so bili presenečeni, vendar se niso dolgo obotavljali. Spomnil se je tudi, da ima pred hišo palčka, ki je imel roki primerno sklenjeni, da mu je v naročje dal nekaj bonbonov. Ob otroškem igrišču se je na poti domov ustavil in povprašal otroke, če so šli pogledat njegovega palčka, ki nosi bonbone. Otroci so se navadili na palčka, Marjana pa so poimenovali Palčkov stric. Kadar je opazil kakšnega otroka, ki je, v želji po sladki dobroti, obiskal palčka, si je dejal: Poglej no, otroci me bodo imeli vedno v spominu, tako kot Prešerna.

Marjan je vse pogosteje začel obiskovati gostilno, predvsem pa je v trgovini zamenjal nakup hrane z nakupom pijače. Postajal je vse bolj zbadljiv. Posebno veselje

mu je bilo upočasniti korak ob hiši sošolca Roka, ki je imel štiri otroke. Rok je vedno kaj delal okoli hiše. Marjan mu je ob takšni priložnosti dejal: »Kar delaj, za otroke, da bodo za mene služili pokojnino. Veš, mene imajo vsi otroci iz vasi radi, tebe pa še tvoji ne, ker jim ne dovoliš vsega, kar bi radi delali. Kar muči se z njimi, saj bodo kmalu poskrbeli, da boš imel prebarvane lase z belo barvo. Ko ti delaš, jaz uživam, saj mi ni treba skrbeti za nikogar. Še hiše mi ni potrebno obnavljati, ker bo že vzdržala toliko časa, kot bom jaz hodil po tem svetu.« Rok je vedel, da mu ne bo prišel do konca, zato je običajno le rekel: »Nekdo pač mora imeti otroke, da te bodo morda negovali v domu starejših, sicer boš na stara leta umrl od lakote.« V Rokovi duši pa se je zasidral srd nad zbadljivkami. Ko je Rok začel z novim širšim traktorjem hoditi na njivo mimo Marjanove hiše, ga je ta ob priložnosti ustavil: »Plačal mi boš, ko sem moral ob potu napeljati kamenje. Ne dovolim ti, da boš vozil še po moji zemlji. Včasih je bil mimo moje hiše kolovoz, za krave, potem si začel voziti s Tomom Vinkovičem, sedaj pa kar s širšim traktorjem. Tega ti ne dovolim. Sam si si kriv, da imaš toliko otrok in potrebuješ več krompirja, kot ste ga potrebovali včasih. Vem, kaj je lakota, zato moraš več pridelati!« »Če ne dovoliš, da tu vozim, bom pač začel voziti po daljši poti do njive. Ti pa le pazi, da ne boš sam nekoč otepal lakote, ko ne boš mogel iti v trgovino,« mu je jezno zabrusil Rok. »Povem pa ti še, da ne dajaj na palčka bonbonov, ker s tem škoduješ otroškim zobem. Če ne boš prenehal, te bom prijavil socialni!« je še v jezi pristavil Rok. »Pazi se, da te jaz ne prijavim, ker si tak skopuh, da verjetno tvoji otroci še vedeli ne bi, kaj so bonboni, če ne bi bilo palčka,« ga je zbledel Marjan. Roku je prekipelo: »Ti zguba, za katerim še čarovnica ne bi pogledala, ti, ki si lenuh in poležavaš vse popoldneve v bajti ter se norčuješ iz vseh, ki imamo dru-

žine in vzorno skrbimo za otroke, da niso ne lačni ne raztrgani, ti mi boš delil nauke! Umakni se s poti!« Še predno se je malo okajeni Marjan spomnil, da bi se umaknil s kolovozne poti, je že dobil krepko Rokovo klofuto, ki ga je prevrnila v travo. Rok se je odpeljal domov.

Na dvorišče je Rok neobičajno hitro pridrvel. Žena Maja je zvedavo stopila iz hiše. Rok je skočil iz traktorja ter najprej povedal Maji, da prepoveduje otrokom obisk palčka, ker se Marjan že ne bo norca bril iz njegovih otrok. Maja mu je rekla, da bi bilo najbolje, da se to pogovori z otroki kar sam. Ker pa je Rok vedel, da se ne bo mogel brzdati sovražnih besed do Marjana, če mu bo njegova ljubljenska postavila klasično besedo »Zakaj«, je odločno rekel: »To boš kar ti uredila.« Omenil ji je še, da bo vozil po drugi poti na njivo. »Maja, tudi če bodo padale ošpičene prekle z neba, ne smeš pobrati Marjana v avto, ker želim, da bo za vedno vedel, s koga se je norčeval,« je z dvignjeno pestjo žugal proti Marjanovi hiški. Maja, ki je dobro poznala Roka, je vedela, da je v času nevihte najbolje, da je tiho. Otrokom je povedala očetovo zahtevo. Večji, ki niso redno obiskovali palčka, so se strinjali, najmlajša, sladkosneda Ana, pa je takoj prišla z njeno najljubšo besedo: Zakaj! Mamica Maja, ki ni hotela v otroško dušo vnesti sovraštva, je poizkušala na lep način povedati Ani, da morajo vsi upoštevati očetove želje. Ana pa je vztrajala: »Zakaj!« Tedaj je povzdignil besedo njen brat, ki je bil na pragu najstniških let in se je počutil, da mora on zastaviti besedo med sestrami, kadar ni bilo očeta doma: »Zato, ker je oče tako rekel in ga boš ubogala!« Seveda je Ana nadaljevala: »Zakaj?« Jošt, ki je pobral vse dobro od očeta, pa tudi hitro jezo, je skočil pred sestrico, razširil roki v strupeni klešči in se zadril: »Zato, ker sem jaz rekel in ne sprašuj me več, ker te bom našeškal.« Ana je imela svojega brata zelo rada. Vedela pa je tudi, da mora biti sedaj

tiho in upoštevati očetovo željo, izrečeno iz maminih ust, podkrepljeno z Joštovimi rokami.

Ana je kar nekaj mesecev zdržala brez palčkovih bombonov. Med počitnicami pa jo je vendarle premamil sladki pogled palčka. Stopila je do njega. Glej, pet bombonov je vabljivo slonelo na palčkovih rokah. Pogledala je naokoli. Nihče je ne vidi. Ročica je sama segla po njih, že so bili v njenem žepu. Stekla je domov pod kozolec, kjer je imela pospravljene igrače. Uh, kako so bili dobri. Šele pri tretjem se je spomnila na očetovo prepoved. Kaj sedaj! Še dva sta! »Že vem, dala ju bom očiju in mami.« Priliznjeno, kot je le ona znala, je čakala, da bosta oba starša skupaj. Bonbon je dala mami in nato še očiju. Oči jo je brž pobožal in dejal: »Si pa res prava punca, da ga nisi pojedla, ker vem, kako si sladkosneda. Po nedeljski maši gremo vsi na sladoled.« Ana se ni preveč razveselila tega vabila, ker jo nekaj tiščalo pri srčku. Odšla je proti svojim igračam. Precej hitro se je vrnila. »Mami, ati ali je bil dober bonbon!« Oči je prehitel Majo: »Seveda, enkrat. Tako slasten, kot bi jedel torto, ki jo speče mami!« Ana je previdno rekla: »Veš, ati, pri palčku sem dobila pet bombonov. Tri sem sama pojedla, po enega sem dala pa tebi in mami.« Opazovala je očeta, kako bo reagiral. Že prej se je sprijaznila, da ji bo povedal kopico besed. Vedela je, da če oči s čim ni zadovoljen, reče: »To je pa že skoraj naglavni greh!« Morda ji bo danes povedal, da je to gotovo naglavni greh. Čeprav še ni bila pri obhajilu, je čutila, da je greh nekaj, kar ne smemo delati in se moramo truditi, da smo dobri. Oče je zavil z očmi in bevsknil: »Zdaj bom pa še sladkorno staknil zaradi tega pokvarjenca!« Maja je v želji, da pomiri prestrašeno hčerko, v šali, božajoč Ano, rekla: »Oči, od enega bonbona še ne bo sladkorne. Bolj nevarne so prevelike količine salame. Ana pa se bo potrudila, da ne bo več hodila k palčku po bonbone.«

Rok je le molče prikimal in v mislih poslal kup psov k Palčkovemu stricu.

V naslednjih letih so Rokovi otroci nadaljevali šolanje in počasi odletavati kot ptički iz gnezda. Čeprav je Rok želel, da bi zastavili gradnjo vsaj ene hiše, v bližini doma se to ni zgodilo. Sprijaznil se je, da mora pustiti otrokom, da si spletajo gnezda tam, kjer se jim zdi, da bo njihovo življenje najboljše. Ponosno je stopal ob hčerki Evi in čez eno leto še ob hčerki Poloni, ko ju je izročal ženinoma. Ob poroki sina Jošta pa mu je srce krvavelo. Kolikokrat se je zalotil v mislih, kako bo Jošt ob službi poprijel še na kmetiji. Na traktorju je bil spretnejši od njega. Z njegovim odhodom v mesto se ni mogel sprijazniti. Res mu je duhovnik rekel, naj bo srečen, da sta njegovi hčerki v tem norem svetu poiskali dobre može, da je lahko že ponosen na tri vnuke ter da mora tudi sina Jošta spustiti z vajeti, da si z Manco ustvarita dom in novo družino. Rok je dejal duhovniku: »Mislil sem, da bom sedaj, ko sem prišel do upokojitve, lahko veliko pomagal Joštu. On bi hodil v službo, popoldne in ob sobotah bi skupaj lahko še veliko naredila. Na ta način bi lahko kupila še kakšno njivo ali gozd. Duhovnik mu je rekel: »Rok, božja pota niso naša pota! Ne mislite le na materialne stvari, ki imajo kratek vek, mislite na večno življenje, molite za družine vaših otrok ter mir in prijateljstvo na vasi, naši domovini in vsemu svetu.« Duhovnik, ki je poznal Rokov spor s Palčkovim stricem, mu je obzirno svetoval: »Jezus nam govori, da ne vemo ne ure ne dneva, kdaj se bo končalo naše življenje. Zato je potrebno, da mislimo tudi na večnost, kamor bomo prišli le, če bomo z vsemi ljudmi prijatelji in jih ne bomo sovražili!« Rok si je mislil: »Saj ima župnik prav, pride žled, ti uniči del gozda, pride lubadar, ti uniči del gozda, pride suša, ti uniči del pridelka, pride poplava, ti zalije klet in najlepšo njivo. Res je, materialne stvari so lahko hitro minljive.

ve. Nima pa prav, ko govori, da moramo biti z vsemi ljudmi prijatelji. Marjan me je hudo prizadel, odpustil sem mu že, ker sem tako naučen, vendar pozabil nisem, zato se z njim ne želim pogovarjati, čeprav sem slišal, da je nekaj bolan. Sam si je kriv. Zakaj se ni oženil. V skrbi za družino ne bi imel časa popivati, žena bi mu gotovo kuhala bolj zdravo, kot si on, ki ne zna drugega narediti kot speči dunajskega ali skuhati klobaso. Kljub vsemu pa srce krvavi, ker bom lahko kmalu osamljen. Samo še Ana je doma, pa že ona končuje srednjo šolo. Žena Maja vse več moli, kot da bi hotela iti v samostan. Pravi, da jo molitev pomirja. Kako naj molim, če vsi odhajajo od mene! Za molitev bom imel še čas, saj ne mislim še tako kmalu umreti.

Marjan se je v teh letih vedno bolj vdaljal pijači ter neredni prehrani. V službi je vse pogosteje negodoval nad delom. Vse mu je bilo odveč. Najbolj vesel je bil, kadar je zbolel. To pa je bilo zaradi neredne prehrane vse pogosteje. Večkrat je ob vrnitvi sodelavcem v zbadljivem tonu dejal: »Kako sem vesel, da ste morali delati še namesto mene. Nisem komunist, sem pa socialist, ki zahteva, da mu lastnik tovarne da večje plačilo, kot pa sem dejansko naredil. Zakaj bi nekdo imel tovarno, vsi bodimo enako revni.« S takšnim početjem se je čedalje bolj odtujeval tudi od sodelavcev. Ko mu je Jože, eden od delavcev, rekel, da naj vendar premisli, kaj govori, saj njegovo površno delo in poležavanje doma ne more prinesiti dobre plače, če je premalo naredil, se je Marjan še bolj razjezil: »Mislim sem, da si kristjan, zdaj pa vidim, da si kapitalist.« Jože mu je umirjeno povedal: »Že sveti Bernard nas uči: Moli in delaj. Tudi moj zavetnik sveti Jožef je v potu svojega obraza skrbel za družino. Ni se oziral, kje bo kaj zmaknil, kam se bo skrnil, kako bo na čim lažji način prišel skozi življenje, kako bo z nedelom iskal koristi za sebe, temveč je pošteno in odgovorno delal.« Po takšnih

pogovorih s sodelavci je Marjan obvezno našel prijatelja v alkoholu, nato je za nekaj dni zbolel. Po upokojitvi mu je že na polovici meseca zmanjkalo pokojnine. Začel je prodajati njive in gozd. Ko je Rok slišal, da Marjan prodaja njive, se je opogumil in stopil do njega z željo, da mu proda njivo, zaradi katere se nista pogovarjala že dolgo let. »No, pa si le prišel k moji maši. Povem ti, da je ne boš nikoli dobil, četudi vso njivo pokriješ z dolarji,« se je škodoželjno smejal Marjan. Notranjost je Marjanu govorila drugače. Prodaj mu jo, saj vidiš, kako daleč mora voziti, da pride do svoje njive. Sklenil je le, da njive nikomur ne proda. Za denar je zastavil celo svojo hišo. Z leti se mu je zdravje močno poslabšalo.

Govorice, da je Marjan zaradi sladkorne oslepel, so prišle tudi do Roka. Maja ga je večkrat spodbujala: »Pojdi k njemu, povprašaj ga, ali mu kaj prinesemo iz trgovine, ko se upira socialni službi, da ne gre iz bajte v dom. Dragi mož, huda je slepota, še hujša je duhovna slepota. Ali te ne peče vest, ko vaščanu in sošolcu nočeš pomagati?« »Daj, nehaj že pridigati, čedalje bolj sem prepričan, da me hočeš spraviti v samostan. Še dobro da si še živa in sem s teboj poročen. Če bi bila ti moja sestra, bi me gotovo že zrinila za meniha,« se je pogosto branil Rok. »No, to ravno ne, bila pa bi vesela, če bi v tem svetem letu usmiljenja postal usmiljen do ljudi, ki so v stiski. Dragi mož, veliko molim zate, da bi sprevidel, kako potrebno je pomagati ljudem, ki so usmiljenja potrebni. Že Jezus je dejal, da je potrebno lačne nasičevati, žejne napajati, bolnike obiskovati ... Ali delaš kaj od tega? Ali se zavedaš, da bo potrebno pokazati pred sodnim stolom dlani? Tedaj ne bo pomembna lepa fasada na tvoji hiši, lepa obleka, tvoja želja po dragem avtomobilu in njivah. Pomembne bodo dlani, napolnjene z deli usmiljenja. Zelo pomembno je, da tvoje srce ne sodi in ne obsoja, raje Marjanu odpusti in mu pomagaj; to bo tebi

in meni naredilo srečno srce, srce, polno vedrine in zadovoljstva. Kolikokrat si v življenju že rekel, da kupček bogastva mnogo hitreje skopni kot zraste. Spomni se, kako suša odnese pridelek. Še mnogo hujša je duhovna suša, suša egoističnega srca, ki odrine večno življenje daleč stran.«

Roku so te besede sedle v srce. Že mnogo je moral prestati. Tudi to, da v močeh peša in je moral prodati vso živino iz hleva. Toda, da bi se sedaj moral ponižati in obiskati slepega Marjana! Odločil se je: Grem, ker drugače ne bom imel miru pred Majo. Marjanu ponudim lepo vsoto denarja za njivo. Gotovo bo sedaj privolil v kupčijo, ko je slep in potrebuje denar. Odšel je v banko po nekaj pet stotakov za aro, misleč, da bodo Marjana veliki bankovci premamili. Brez vednosti žene je odšel z denarjem proti skromni hišici. Po vasi je šel pokončno kot v mladih letih. Bankovci, ki so bili v žepu, so mu zravnali hrbet. Skoraj bi vriskal med potjo, tako je bil ponosen na svoj žep. Danes bom gotovo naredil dober posel. Kje se bo revež, slepec, mogel upreti tako dišečim bankovcem! Njiva bo končno moja, čeprav mi je Marjan zagotavljal, da je ne bom nikoli dobil.

Rok je potrkal na vrata. Ker se ni nihče oglasil, je prijel za kljuko. Vrata niso bila zaklenjena. Vstopil je. V temačni sobici je bil ob mrzli peči v ponošeni suknji zavit Marjan. Če ne bi vedel, da je to njegova hiška, ga ne bi prepoznal. Malo se je obotavljal, nato ga je nagovoril: »Marjan, kako si kaj? Kaj delaš?« Marjan se je zdrnil. Bogue, kdaj je zadnjič slišal svoje ime, kdaj ga je kdo zadnjič poklical po imenu. Vsak dan je od prinašalca kosila slišal le besedo gospod. »Kdo pa si ti, ki me poznaš?« se je zaslišal slabotni glas. »Kaj me ne poznaš? Jaz sem tvoj sošolec Rok,« je prijazno odgovoril. »Oh, kako sem te vesel. Veš, saj nisem lačen, sem pa osamljen. Kako bi bil vesel, če bi imel koga od domačih in bi me vsaj kdaj pa kdaj obiskal. Sedaj sem tako osamljen.

Edini gost v moji hiši je radio Ognjišče. Tu slišim pogosto, kako so ljudje srečni, ker spolnjujejo deset zapovedi. Rok, meni nič ne manjka, z vsem sem zadovoljen. Tudi če hiša ni pospravljena, me nič ne moti, zadovoljen sem s ponošenimi oblačili, strah pa me je samote. Posebno težke so noči. Ne bojim se, da bi mi kdo kaj ukradel, saj nimam ničesar uporabnega. Bojim se le sam umreti. Pogosto sanjam, da ob moji postelji stojijo ljudje v angelskih oblačilih. Ko se zbudim, poslušam. Nobenega dihanja. Vstanem, tipam z rokami. Nikogar ni ob postelji. Postanem žalosten. Spet sem sam. Srce se mi trga, pamet pa pravi: Sam si tako želel, ko nisi v mladosti mislil na starost, ko si v tovarni gledal le nase, kako boš s čim manj dela prišel skozi mesec. Sam si izbral pot zbadanja sodelavcev, ki so čutili odgovornost do dela. Kar si sejal, to žanješ.« Rokov pogum glede nakupa njive je z vsako Marjanovo besedo plahnel. Odločil se je, da mu kupčije niti ne omenja. Ob slovesu sta si stisnila roki. Drobnih hladnih Marjanovih prstov se se oprijeli že malo uvele Rokove desnice. Dali so vedeti, da si želijo le sprejetosti in ljubezni. Prsti so žareli v želji po prijateljstvu, po drugačnem bogastvu, kot ga propagirajo politiki: proizvesti več, imeti več, privoščiti si več. Rok bi rad prosil Marjana, naj mu odpusti zaušnico in slabe misli, ki mu jih je pogosto namenjal. Njegova usta žal niso poznale iskrenih besed: Oprosti, hudo mi je, ker sem te poniževal.

Rok je šele ob prihodu domov sporočil ženi, kje je bil. Maja kljub svoji zvedavosti ni veliko izvleka iz Roka, ki ji je zamišljeno povedal vso modrost srečanja s sošolcem: »Žena, nekoč bomo vsi enaki. Ta nekoč se na žalost hitro približuje. Morda nas čaka še deset, dvajset let, lahko pa bomo že jutri odšli s tega sveta. V spominih ljudi bomo ostali po tem, kar smo v življenju sejali. Za ta spomin se preveč ne sekiram, bolj me skrbi, če sem premalo naredil za večnost!« V naslednjih dneh je tudi Rok preklopil na

radio Ognjišče. Hladni, megleni adventni dnevi so bili pravšnji za posedanje po hiši, branje Družine ter poslušanje radia. Koliko lepih misli je nagovarjalo Roka! Advent je čas za korenite spremembe. Ta čas nas vabi, da sestopimo z ustaljenih poti na novo pot, ki se ji reče »Zgodi se tvoja volja, Gospod«. To je pot iz puščave porabniške družbe, napuha, nadutosti k lastnemu priznanju majhnosti in veselju ob spoznanju, da nas ima Bog rad. Le v ponižnosti lahko sprejmemo studence žive vode božjega usmiljenja. Šele, ko si bomo priznali, da smo še kako potrebni sprejeti Ljubezen s križa, bomo osvobojeni strahu, ki nas ovira, da si ne upamo reči, da ne delamo prav, in da si ne upamo opozoriti kogar koli, če ne dela v skladu z naravnimi zakoni, ki prihajajo od Boga. Ob tretji adventni nedelji se je Roka še posebno dotaknil evangelij, v katerem Janez Krstnik sporoča: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako ... Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.«

Po spovedi se je Rok opogumil. Ženi Maji in hčerki Ani je predlagal, da bi vsaj za božični čas, do svečnice, povabili slepega Marjana v njihovo hišo. Maja se je spomnila na Marijo in Jožefa, ki sta iskala prenočišča v Betlehemu. Solze so ji oblike obraz. Ana je vzkliknila: »Seveda, to bo krasno, da bo pri nas Palčkov stric!« Rok se je zamislil: Morda je bonbon, ki mi ga je dala Ana, tudi kaj pripomogel k današnji enoglasni odločitvi za povabilo Marjanu. Že naslednji dan sta odšla Rok in Maja do Marjana. Presenečeni Marjan je zahlipal: »Sedaj verjamem, da se čudeži še dogajajo! Kaj se je zgodilo, da ne bom sam za praznike! Sedaj sem prepričan, da je Bog, sicer ne bi prejel tako lepega darila.« Marjana sta zavila v staro odejo ter ga na vozičku odpeljala domov. Tu so uredili Palčkovega strica ter ga zapeljali k skupni mizi. Maja je tako

kot običajno pred jedjo zmolila očenaš. Ta molitev je bila danes nekaj posebnega. Zbližala je dva slepca: Marjana, ki je imel telesno slepoto, in Roka, ki se je mnogo let boril z duhovno slepoto. V naslednjih dneh je bil tudi Marjan deležen božjega usmiljenja pri spovedi in prejemu Jezusa v hostiji. Na božični večer se je iz hiše slišala molitev vseh treh rožnih vencev, čemur ni oporekala niti Ana. Po njej je Palčkov stric pripovedoval presunljive zgodbe svojega življenja. Polnočnico je poslušal na radiu; Rok, Maja in Ana pa so odšli v cerkev. Po maši so postali pred jaslicami. Rok je dobil ob novorojenem božjem Detetu še odločilni pogum. Ob prihodu domov je Marjan še vedno sedel na vozičku. Rok je stopil do njega, ga objel in prosil: »Marjan, že nekaj časa zbiram pogum, da se ti opravičim. Šele v cerkvi po obhajilu sem ob jaslicah prejel moč, da te prosim za odpuščanje za tisto klofuto in vse slabe misli ter želje, ki sem jih namenjal tebi. Ker vem, da težko prenašaš samoto, ti predlagam, da ostaneš pri nas tudi po svečnici.« Tudi Marjan se je oklenil Roka: »Rok, tudi jaz te prosim, odpusti mi zamero zaradi zbadljivk, ki sem ti jih namenjal o tvojih otrocih. Edino, kar še imam, je tista njiva in pot, zaradi katerega sva se začela sovražiti. Ko sem ti rekel, da je ne boš nikoli dobil, mi je notranji glas govoril: Nikomur je ne prodaj. Čeprav vem, da je sedaj ne potrebuješ, naj bo tvoja. Morda jo boš kmalu potreboval za stroške mojega pogreba.«

Sošolca, ki sta do tedaj pred ljudmi vedno skrivala solze, sta objeta drug z drugim zmivala sovraštvo preteklih desetletij. V hiši se je naselil mir, prava ljubezen, ki ne pozna egoizma in lahko deli le božje usmiljenje čistim srcem.

Pon. 21. 12. <i>Peter Kanizij</i>	Vid. Pon.	18.00 17.00	Kristina Brodnik, 8. dan Vsi Grudnovi
Tor. 22. 12.	Vid.	18.00	Anton in Kristina Šinkovec, obl.
Sre. 23. 12.	Vid.	7.00	Zofija in Alojz Jakopič, obl., Pdč.
Čet. 24. 12. <i>Adam in Eva</i> Sveti večer	Vid. Pon. Vid.	17.00 22.00 24.00	Danijela Novak, obl., Vid. Mežnarjevi in Franc Škulj Za žive in pokojne farane
Pet. 25. 12. BOŽIČ Gospodovo rojstvo	Pdg. Kom. Vid. Vid.	8.00 9.00 10.30 16.00	Vsi Smrekarjevi Padli in pogrešani Kompoljci Rozalija Jakič, obl., Z. v. Jože Novak, obl., Kom. 68A
Sob. 26. 12. <i>Štefan</i> Dan samost.	Vid. Pon. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00	Tone Novak, Vid. 7 Julija in Franc Škulj Ivanka Tiselj, obl., Z. v. Jože Strah, obl., K. 8
Ned. 27. 12. Sveta družina	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Anton Prhaj, obl. Za svetost naših družin Jože Grm, obl., Zg. 17
Pon. 28. 12. <i>Nedolžni</i> <i>otroci</i>	Vid. Pon. I. G.	7.30 18.00 18.00	Franc in Frančiška Zabukovec, obl., V. Mimi K., Anka S., Mimi L. Po namenu vaščanov
Tor. 29. 12. <i>T. Becket</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Frančiška Mohar, obl., C. Stane Babič, obl.
Sre. 30. 12.	Vid.	7.00	Fani in vsi Pelnarjevi, Pdč.
Čet. 31. 12. <i>Silvester</i>	Vid. Pon. Kom.	8.00 10.00 10.00	V zahvalo za vse dobrote V dober namen Vsi Robida, obl.
Pet. 1. 1. '16 Novo leto <i>Marija, B.</i> <i>Mati</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za starše in sorodnike Franc in Nežka Somrak, obl. Vsi Bakalovi, Pdč. Ivana in Alojzij Babič, obl., B. v.
Sob. 2. 1. <i>Prva sobota</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	V čast Fatimski Mariji Vsi Martinovi
Ned. 3. 1. 2. PO BOŽIČU <i>Jezusovo ime</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Karel Lenarčič Za zdravje v družini Ignac Šuštar, obl., V.
Pon. 4. 1. <i>Angela F.</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Brigita Marinček, Bend. Jože Škulj
Tor. 5. 1. Milena	Vid. Kom.	18.00 18.00	Frenk Padar, obl., M. v. Miro Buščaj, obl.
Sre. 6. 1. <i>Razglašenje</i> <i>G. Trije kralji</i>	Vid. Vid. Kom. Pon.	9.00 18.00 18.30 19.00	Milena Šuštar, obl., B. v. Milka in Ivan Štrubelj, V., obl. Matjaž in Marija Gliha Zvone in Slavko Kovačič
Čet. 7. 1. <i>Rajmund</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Frančiška Miklič, obl. Ljubo Pavlin
Pet. 8. 1.	Vid.	19.00	Terezija Jamnik, I. G.
Sob. 9. 1. <i>Hadrijan</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Franc in Kristina Ljubič, obl., Zg. Kristina Brodnik, 30. dan
Ned. 10. 1. Jezusov krst <i>Gregor</i>	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Lojze, Tončka, Tone Oblak Starši in bratje Jožkini, C. Marjeta Cimerman, obl., Hoč.

Ob smrti svojcev so darovali:

†

Ob smrti **STANETA PONIKVARJA** so dali dar za cerkev Vidmarjevi iz Vidma in Volekovi s Ceste.

†

Ob smrti **KRISTINE BRODNIK** so darovali: dar za cerkev in po 2 maši: mož Ivan, sin Brane, hči Dragica, vnuki Peter, Matej, Ana in Luka, ter shola in prijatelji. Dar za cerkev in po 1 mašo so dali: Štancarjevi iz Vidma, nečakinja Metka Mioč, Matevževi iz Komp. in Brodnikovi iz Komp. 37. Dar za cerkev so darovali: nečaka Jože in Boštjan, Volekovi, Z. v., Anica Novak iz Selc, Volekovi s Ceste in Silva Fink. Za svete maše pa so dali: brat Stane za 2, po 1 pa Bčkovi iz Pdg., Klančarjevi iz Vidma, Jožefovi iz B. v., Tone Brodnik, Antonija Bele, Marinčičevi iz Zagorja, Ana in Janko Boštjančič iz Slavine ter vnukinji Katarina in Lucija. Glinškovi iz Grosupljeja pa so dali dar za KARITAS.

Izdal:

ŽU Dobrepolje-Videm.

Tel.: 7807-207.

Odg.: Franc Škulj, žpk.

Tisk: Partner Graf d.o.o.